

Fischer: Naar det kommer til Stykket, er der i Grunden ikke stor Uenighed med Hensyn til selve Sagen mellem den sidste ærede Taler, den ærede Ordførers og mine Dittringer; jeg troer, vi kunne enes om det Punkt, at de 20,000 Rb. ikke ere hensigtsmæssigt anvendte. Den sidste ærede Taler yttrede dette meget klart, og den ærede Ordfører har sagt os, at en sagskyndig Mand har yttret for Udvalget, at de 20,000 Rb. slet ikke ville hjælpe Helsingør. Det mener jeg heller ikke, at de ville; det vil være Galgenfrist, men ingen Hjælp for Helsingør. Men, siger dernæst den ærede sidste Taler, det er det Middel, vi maae anvende for at holde Folk i Byen, thi ellers ville de flytte derfra paa Grund af de store Skatter, og det er fremdeles et Middel til at falde Andre til Byen, thi, naar der er saa høie Skatter, vil Ingen flytte dertil. Hertil svarer jeg, at det ikke er Spørgsmaalet om, hvor høie eller hvor lave Skatterne ere, som væsentligst bestemmer en Mand til at flytte til eller fra en By, men Spørgsmaalet er, hvilken Næring han kan vente i denne By, hvorledes han kan sættes istand til at svare sine Skatter, og, dersom han altsaa kan indsee, at der i Helsingørs Commune er Erhverv at faae, at der er Noget at fortsene, saa vil han blive der, hvis han boer der, og saa ville ogsaa fremmede Folk flytte dertil; fordi Skatterne blive noget lavere, flytter Ingen dertil. Jo flere Oplysninger der forøvrigt fremkommer i det foreliggende Spørgsmaal, desto uklarere stiller Sagen sig i formel Henseende. Jeg har paa ingen Maade villet bestynde den ærede Indenrigsminister for Inconsequents, fordi han har tiltraadt Udvalgets Forslag; det er slet ikke min Mening, men jeg paastaaer kun, og det vil Enhver, som læser Ordene i Anmærkningerne, finde aldeles klart og uigjendriveligt, at Ministeren er kommen til det Resultat, at der skal tillægges Communen en Sum een Gang for alle. At Udvalget har bragt Sagen i Betyggelse efter Tilskyndelse andestedsfra, have vi nu hørt af den ærede Ordfører, og deraf bliver det altsaa klart, at Udvalgets Forslag ikke er fremkommet for at begrænse de Fordringer, man forudsaaer, der vilde komme fra Regjeringen, men at det derimod er fremstaaet som en

Begrænsning af Andres Fordringer; hvilke disse Fordringer ere, skal jeg ikke kunne sige, da det ikke er blevet udtalt. Endelig skal jeg med Hensyn til, at den ærede Ordfører har sagt, at det vilde være en meget uskyldig Sag at anbefale kommende Rigsdage; at bevilge de følgende 16,000 Rb., 12,000 Rb. osv., endnu bemærke, at, dersom det kun er Meningen at anbefale disse Bevillinger, saa maa jeg holde for, at Udvalgets Forslag er i højeste Grad uheldigt affattet. Dersom man nemlig vil læse, hvad der staaer, vil man see, at det hedder: „Til Helsingørs Commune 60,000 Rb., hvoraf i Finantsaaret 1859—60 20,000 Rb., under den Forventning, at der i de 4 næste Finantsaar bevilges“ ic. Altsaa opføres 60,000 Rb. i den udtalte Forventning, at de følgende Summer ogsaa ville blive bevilgede; derover er det, vi nu votere, og det er i Sandhed meget mere end en Anbefaling til kommende Rigsdage om at bevilge yderligere Summer.

Fischer: Der er et eller rettere sagt to Ord, som spille en meget vigtig Rolle i hele denne Forhandling; de ere ikke ret lange, og det ærede Medlem, der sidst talte, har ikke lagt Mærke til dem, eller ialtsald ikke lagt den Bøgt paa dem, som Udvalget har gjort, det er Ordene „for Liden“, der staae i Anmærkningerne Sp. 253—254. Ministeriet har kun sagt, at 20,000 Rb. var nok „for Liden“. (Fischer: Gengang for alle!) Jeg beder om Forladelse, dette „for Liden“ er det Herstkende. Her staaer: „hvorumod man har antaget, at en passende Understøttelse for Liden vil være tildeelt Communen, naar der tilstaaes den een gang for alle en Sum omtrent lig Beløbet af de directe kongelige Skatter for indværende Aar eller, med et rundt Tal, 20,000 Rb.“ (Fischer: Gengang for alle!) Det ærede Medlem maa tillade mig at være berettiget til at tage „engang for alle“ bort, naar han tager „for Liden“ bort, og der staaer da altsaa blot 20,000 Rb.; begge Dele kunne ikke være der, enten maae vi staae en Streg over dem begge, eller ogsaa maae vi lade det dominerende „for Liden“ have sin rette Betygning. Jeg troer ikke, vi kunne komme videre. Denne Sum er for Liden tilstrækkelig, og derfor er det, at